



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1695/2024
17.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Филипа Петровића, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Филипа Петровића, адвоката Михајла Живковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К. бр. 1/23 од 12.01.2024. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 184/2024 од 20.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Филипа Петровића, адвоката Михајла Живковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К. бр. 1/23 од 12.01.2024. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 184/2024 од 20.09.2024. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пироту К. бр. 1/23 од 12.01.2024. године, окривљени Филип Петровић оглашен је кривим да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, за која су му утврђене казне затвора и то за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у трајању од 7 година и 3 месеца, а за кривично дело из члана 203. став 1. Кривичног законика у трајању од 1 године и 8 месеци, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 година и 10 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од

09.08.2022. године до 14.07.2023. године. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 18Кж1 184/2024 од 20.09.2024. године, одбијене су као неосноване жалба окривљеног Филипа Петровића и жалба браниоца окривљеног и пресуда Вишег суда у Пироту К. бр. 1/23 од 12.01.2024. године је потврђена. Окривљени је обавезан да плати Апелационом суду у Нишу на име трошкова кривичног поступка износ од 45.000,00 динара на име одбране браниоца по службеној дужности пред судом правног лека у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Филипа Петровића, адвокат Михајло Живковић, због повреде закона 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Филипа Петровића, адвоката Михајла Живковића је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која се огледа у чињеници да је окривљени оглашен кривим за кривично дело „неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика“ иако таква правна квалификација у Кривичном законнику не постоји, јер законски назив кривичног дела из члана 348. Кривичног законика гласи: „недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика“. По наводима браниоца, како је одредбом члана 424. став 1. тачка 2) ЗКП прописано да обавезну садржину осуђујуће пресуде чини законски назив кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, то је погрешним навођењем законског назива кривичног дела окривљени оглашен кривим за дело које није кривично дело у смислу Кривичног законика.

Овакви наводи браниоца окривљеног изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости оцењени су као неосновани. Чињенични опис дела дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које представљају законска објективна и субјективна обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и

то да је окривљени у време и месту означеном у изреци пресуде у стању смањене урачунљивости, али не битно, са умишљајем „супротно члану 11. и члану 16. став 2. тачка 3. у вези члана 5. став 2. Закона о оружју и муницији, без исправе надлежног органа – оружног листа за држање и ношење ватреног оружја неовлашћено носио и држао ватрено оружје, службени пиштољ МУП-а Републике Србије на личном задужењу АА, полицијског службеника граничне полиције, Регионалног центра граничне полиције према Републици Бугарској, ... и истом приликом супротно члану 20. истог закона, без регистрованог оружја на своје име неовлашћено носио и држао муницију, два оквира са по 15 метака, калибра 9 милиметара, од којих се један оквир налазио у службеном пиштољу“, при чему је знао да је његово дело забрањено, па је исто хтео.

Одредбом члана 348. став 1. Кривичног законика, прописано је да кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја чини онај ко неовлашћено израђује, преправља, продаје, набавља, врши размену или држи ватрено оружје, конвертибилно или онеспособљено оружје, његове делове, муницију, експлозивне материје или минско-експлозивна средства, док је ставом 4. истог члана прописано да ко неовлашћено носи предмете дела из ст. 1. и 2. овог члана, казниће се затвором од две до дванаест година.

Сходно изнетом, по налажењу Врховног суда, неосновани су наводи захтева браниоца да дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, јер је у изреци пресуде наведен погрешан назив кривичног дела, те уместо „недозвољена“, стоји да је извршио кривично дело „неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја“, при чему чињеница да је суд погрешно навео назив кривичног дела није од утицаја на постојање кривичног дела и правилност правне квалификације, с обзиром да чињенични опис радње извршења садржи сва законска обележја кривичног дела, а само нумерисање члана (члан 348. став 4. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом крађа из члана 203. став 1. КЗ) је у складу са чињеничним описом радње извршења и кривичним делом за које је окривљени оптужен и оглашен кривим, па су супротни наводи браниоца којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Осим тога, у поднетом захтеву бранилац наводи да неправилно наведен назив кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим чини и изреку неразумљивом чиме указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а која не представља законом прописан разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП због кога окривљени и његов бранилац могу поднети овај ванредни правни лек, па је Врховни суд поднети захтев у том делу оценио као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, Међутим, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац не образлаже у чему се конкретно огледа ова повреда.

Одредба члана 484. ЗКП, налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји,

с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује (члан 489. став 1. ЗКП), па је сходно томе Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић